

Fischer Istvánné És Lánya A Fischer Üzlet Előtt

A kép 1988-ban készült, én és a lányom a Fischer nőruha-szalon előtt állunk.

1954-ben kiváltottuk az ipart, de nem a szűcsmesterségre, hanem ruhaszalontra, hiszen én is és a sógornőm is varrónő volt. Eredetileg együtt akartuk a sógornőmmel, de akkor már terhes voltam a kislányommal, és az ő nevére váltottuk ki. Ki akartam várni a gyerek megszületését, és kivenni az összes szabadságot. Aztán 1957-ig maradtam. Amellett, hogy dolgoztam az autójavítóban, délután bejártam az üzletbe, este és éjjel pedig otthon varrtam. Aztán jött 1957-ben a racizás, és akkor kiraciztattam magam, és mentem én is az üzletbe.

Az üzlet először a Petőfi Sándor utcában volt, majd a végén az Andrássy úton, és a sógornőm nevére ment. 1976-ban, amikor azt mondta, hogy nyugdíjba akar menni, kénytelen voltam kiváltani az ipart, és bérlőtárs lettem Rózsikával, a másik sógornőmmel a Kecskeméti utca 9-ben. Nem sokkal ezután Rózsika meghalt, és jogfolytonosan megkaptam a helyiséget. Nem sokkal ezután azt az épületet műemléknek nyilvánították, felújították, és el kellett hagynom. Kétségbeesve kerestem helyiséget. Olyan szerencsém volt, hogy amikor felmentem az ötödik kerületi tanácshoz könyörögni, hogy ne valami eldugott helyen adjanak helyet, épp akkor tették ki a táblára a Vitkovics Mihály utcai üzlethelyiséget, mert a bérlő épp akkor adta vissza az ipart. Visszarohantam, és kérdeztem, hogy megkaphatom-e. Megkaptam. Még lefizetni sem kellett senkit, mert én voltam az utolsó, örültek, hogy ezt elfogadom, és nincs velem több gond. Az üzlethelyiség egy nagy szoba volt, amit egy függönnyel megfeleleztem. Az eleje volt a szalon: egy próbafülke, egy asztal, két szék, és hátul volt a műhely: szabásasztal, varrógép, vasaló. A vécé az udvarban volt, kulccsal. Csak az enyém volt. 1998-ig ott voltam, akkor nyugdíjba mentem.

A ruhaszalon jól ment, megéltünk belőle. A ruhavarrást mindig rosszul fizették a többi ágazathoz viszonyítva. Mind a mai napig a varrónők fizetése az egyik legalacsonyabb. És mi kereskedést nem csináltunk, csak hozott anyagból, mérték utáni varrást. Vevőben nem volt hiány, folyamatosan sok vevőnk volt, amennyit bírtunk, mert egyik ajánlotta a másikat. Ketten dolgoztunk a kislányommal. A lányom, Anikó érettségi után, 1973-ban leszerződött nálunk ipari tanulónak. Emmi volt az iparos, és nála volt tanuló. Akkor két év kellett érettségi után. Utána elment dolgozni idegen céghez, mert azt akartam, hogy ne csak a családon belül dolgozzon, egy kicsit ismerje meg, milyen idegenben. Utána, mikor az ipar már az én nevemen volt, nálam dolgozott mint segítő családtag, majd 1984-ben átadtam neki mind a helyiséget, mind az ipart. Addigra elvégezte a könnyűipari főiskolát a Doberdó úton [Könnnyűipari Műszaki Főiskola], üzemmérnök lett női ruházati szakon, és minden probléma nélkül megkapta az iparengedélyt. Nyugdíjba mentem, de ettől függetlenül együtt dolgoztunk tovább is, akkor én voltam a segítő családtag. Ez ment, ameddig meg nem halt, 1995-ben. Akkor a férje lett az iparos, én pedig családtagként vezettem tovább egészen 1998-ig. Akkor abbahagytam.